

Хари Стоянов

ДРУГИ СВЕТОВЕ
научнофантастичен роман

Първа глава

Миро Гвардиян, специалист по старославянски езици и преводач, седи пред нетбука си в празния офис и се мъчи да разгадае някакъв текст на екрана. Странен непознат влезе преди половин час и му го показа с думите: „Ще дойда утре да разбере какво пише“, и си замина. Текстът е отпечатан със съвременни средства, най-вероятно е ползван компютърен набор. Езикът обаче е архаичен кайкавско-щокавски, с множество непознати думи и граматични форми, а най-странното е, че текстът е написан с обла глаголица, която не се използва по тези земи от десет века!

Миро вижда за пръв път такъв текст. Няма ги познатите му очертания на ъглестата глаголица, която познава по-добре и от латиницата. Словоредът е особен, сякаш някой говори спонтанно, дори несвързано. Най-голямо впечатление му прави заглавието: „**ДРУГИ СВЕТОВЕ**“ (разчита го като „Inī svjēti“). „Други светове“? „Други светове“!

За Миро най-странното е използването на двете ерови гласни, които в хърватската глаголица не съществуват. Значи текстът отразява писменост отпреди изпадането на еровете. Или? Някой сигурно си е направил майтап, мисли си Миро. Защо?

В едно изречение се казва: „**СВЕТОВЕ**“

- Не, не разбрах.

- ОК. На тази флашка е цялата книга, която започнахте вчера. Срокът за превода е пет месеца. Попитах, дали са ви достатъчни.

- Пет месеца за петстотин страници, да, ще ми стигнат.

- А цената, предполагам, ви устройва.

- Да, да... напълно – пелтечи Миро.

Непознатият влиза във виртуалния клон на банката си и превежда на Миро петдесетте хиляди евро аванс.

- Можете да проверите, дали са пристигнали.

Миро влиза в своя виртуален клон.

- Да, тук са...

- ОК. Ще се видим след пет месеца. Не е необходимо да ви казвам, че книгата не трябва да показвате на никого. Най-вече заради себе си. Вие ще си имате неприятности.

- Да, да, разбира се...

Непознатият затваря нетбука си, поставя го в чантата си и затваря ципа. След това се обръща и спокойно излиза.

Миро седи пред екрана на виртуалния банков клон и вторачено гледа току-що излязлото петцифрено салдо, непознато досега за неговата банкова сметка.

От джиесема на Миро зазвучава внушителният финал на увертюрата 1812. Той се сепва и натиска големия „нави“ клавиш на нокията си.

Женски глас му пронизва тъпанчетата:

- Как си, душичке?

- Ало, кой е?

- Миро, я не се прави на...

- О-о, Драгица, не те познах...

- Ти нещо май пак си...

- Дойде ми малко работа, ще съм зает тази вечер.
- И до кога?
- Ами, още пет...
- Още пет часа?
- Не, месеца.
- Какво? Не можеш цели пет месеца да не излизаш от тази дупка! Я зарежи тази работа!
- Не мога...
- Как да не можеш?
- Ами, тъй, платиха ми предварително.
- Искаш да кажеш, че си станал нечий роб? Я не се излагай. Ти не се продаваш толкова лесно!
- Ами не.
- Тогава?
- Трудно.
- Значи са ти платили много?
- Не знам.
- Как така не знаеш?
- Хайде, не по телефона.
- ОК. Идвам при теб.
- Не, не...
- Няма не!

Чува се сигналът след прекратения разговор. Миро чак тогава затваря линията.

Трескаво се опитва да затвори и прозореча на брауъра, в който се вижда знакът на банката му. Системата обаче нещо се бави. Май че е увиснала. Ох, слава богу, не е! Виртуалният клон изчезва от екрана. Флашката с книгата потъва в джоба на дънките му. Бързо затваря и файла с преведената първа страница. Напъхва в етажерката всички книги за обла глаголица, разтворени наоколо. Не остават никакви следи от заниманията му през последните двама и четири часа.

Сяда пак на стола. Отвън чува как спира колата на Драгица. Вратата на пежото се хлопва и се чува изпиукването при включването на алармата.

След миг Драгица е в офиса.

- Хайде, тръгваме ли?

- Чакай малко да си оправя файловете.

Миро затваря всички останали файлове и програми. За съжаление, на екрана се задържа текстът с обла глаголица, който беше превел снощи.

Зоркото око на Драгица не пропуска това.

- Охо! Обла глаголица! Я да видя!

- Не, не, това са глупости...

- Какви глупости? Ти май нещо се опитваш...

- Не, не, някакъв майтап. Не е оригинално. Някой си направил майтап...

- Я да видя какъв е този майтап!

- Абе, хайде после...

- Ти май нещо криеш?

- Не, не...

- Познавам те. Не можеш да лъжеш.

- Ще имам неприятности, май...

- Така ли? Защо?

- Ако ти дам да видиш това...

- Аха! Да не си се замесил в някоя далавера?

- Не знам. Надявам се, че не.

- Тогава? Какъв е проблемът?

- Няма проблем. Но ако го видиш, ще има.

- Разбирам, нямаш ми доверие. Досега нещо подвела ли съм те? Не съм ти конкуренция. Няма да те изпея пред конкурентите. Тогава какво?

- Ами, по-добре ще е и за теб. Не трябва да го виждаш. Ще си имаш неприятности.

- От новите ти работодатели ли?

- Клиенти.
- Се тая!
- Ами да.
- Добре тогава. Благодаря ти за загрижеността, но
знам да се грижа за себе си. Дай сега да видя този майтап!
- Не, не...
- Стига си се дърпал! Хайде, дай да видя!
- Ами предупредиха ме...
- Така ли? И какво ти казаха?
- Да не го показвам на никого, иначе ще си имам
неприятности.
- А-а, значи те хвана шубето!
- Ами да.
- Я стига! Знаем, че не си такъв. Дай да го видя!
И Драгица издърпва нетбука от счисления Миро и
прочита на глас заглавието:
- „Iní svjēti“. „Други светове“?... „Други светове“!!!
- Знаех си, че ще си имам неприятности...